

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 334/2564

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีโจทก์ บริษัท ส.โจทก์ร่วม ว่าที่ร้อยเอก ศ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 10, ป.อ. มาตรา 82, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยแก้ไขระบบโปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมให้เป็นรุ่นทดลองใช้ มีกำหนดอายุการใช้งาน 30 วัน นับแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2559 เพื่อบีบบังคับให้โจทก์ร่วมว่าจ้างจำเลยให้ทำงานต่อไป เมื่อครบกำหนดระยะเวลาของระบบโปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมไม่สามารถใช้งานได้อีก ถือได้ว่าจำเลยกระทำการด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ อันเป็นการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 10 และเป็นความผิดสำเร็จแล้วตั้งแต่วันที่มีการแก้ไขระบบคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมเป็นรุ่นทดลองใช้ ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมไม่สามารถทำงานตามปกติจากโปรแกรมที่ไม่มีวันหมดอายุเป็นโปรแกรมรุ่นทดลองใช้ นับแต่วันดังกล่าว มิใช่เป็นความผิดสำเร็จในวันที่หมดอายุ ดังนั้น การที่จำเลยมอบ External harddisk ให้ที่ปรึกษาของโจทก์ร่วมเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2559 เพื่อใช้ปลดล็อกโปรแกรมรุ่นทดลองใช้ให้กลับมาใช้งานได้ตามปกติ จึงมิใช่การพยายามกระทำความผิดแล้วยับยั้งเสียเองไม่กระทำการให้ตลอด หรือกลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล เป็นเหตุให้จำเลยไม่ต้องรับโทษตาม ป.อ. มาตรา 82

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 10 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา บริษัท ส. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 10 จำคุก 1 ปี และปรับ 30,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน และปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 อนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า โจทก์ร่วมว่าจ้างจำเลยเขียนโปรแกรมบริหารจัดการภายในด้วยระบบคอมพิวเตอร์ระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2556 ถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2558 ในอัตราค่าจ้างเดือนละ 70,000 บาท รวมเวลา 2 ปี เป็นเงิน 1,680,000 บาท หลังจากครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจำเลยส่งมอบระบบโปรแกรมบัญชีและการเงินให้โจทก์ร่วมไม่มีข้อความระบุว่า รุ่นทดลองใช้ ต่อมาวันที่ 1 มีนาคม 2559 ระบบโปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมมีข้อความขึ้นว่า รุ่นทดลองใช้ กำหนดวันสิ้นสุดการใช้งาน 30 วัน นับแต่วันที่

1 มีนาคม 2559 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2559 เมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวระบบโปรแกรมบัญชี และการเงินของโจทก์ร่วมไม่สามารถใช้งานได้ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลย กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ร่วมว่าจ้างจำเลยให้เขียน โปรแกรมบริหารจัดการเพื่อใช้งานภายในบริษัท รวมระยะเวลาจ้าง 2 ปี เป็นเงินค่าจ้าง 1,680,000 บาท การที่จำเลยเป็นระยะเวลานานและค่าจ้างในอัตราสูง เป็นการว่าจ้างให้เขียนโปรแกรมที่ สมบูรณ์ให้ใช้งานได้ตลอดไปไม่มีวันหมดอายุ มิใช่ให้เขียนโปรแกรมที่ใช้งานได้เพียง 30 วัน โดยใน ช่วงแรกโปรแกรมที่จำเลยเขียนขึ้นส่งให้โจทก์ร่วมสามารถใช้งานได้ตามปกติไม่มีข้อความขึ้นว่า รัน ทดลองใช้ และได้ความจากคำเบิกความของนางพรศรีพยานโจทก์และโจทก์ร่วมว่า เมื่อ ครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้างจำเลยจะขอทำงานให้โจทก์ร่วมต่อ โดยขอคิดค่าจ้างเดือนละ 50,000 บาท และค่าดูแลระบบที่จำเลยเขียนอีกเดือนละ 30,000 บาท ซึ่งโจทก์ร่วมไม่ตกลงด้วย ระบบโปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมจึงมีข้อความขึ้นว่า รันทดลองใช้ กำหนดวันสิ้นสุด การใช้งาน 30 วัน โปรแกรมที่จำเลยเขียนขึ้นจึงมีการแก้ไขในภายหลังจากครบกำหนดระยะเวลา ตามสัญญาจ้างแล้ว ซึ่งผู้ที่จะเข้าไปแก้ไขโปรแกรมต้องเป็นคนเขียนโปรแกรม คือ จำเลย สอดคล้องกับที่มีการตรวจสอบรหัสต้นฉบับพบข้อความว่า Acting capt. Zastra thitiwattana ซึ่ง เป็นชื่อจำเลย เมื่อจำเลยมิได้นำสืบปฏิเสธว่ามีได้ใช้ชื่อดังกล่าว และจำเลยรับในฎีกาว่าจำเลยตั้งค่า โปรแกรมบัญชีและการเงินเป็นรุ่นทดลองใช้ ทั้งจำเลยเบิกความตอบโจทก์ถามค้านรับว่า ตั้งแต่ จำเลยเก็บของออกจากบริษัทโจทก์ร่วมในวันที่ 27 มกราคม 2559 จนถึงปลายเดือนมีนาคม 2559 จำเลยไม่เคยแจ้งโจทก์ร่วมว่าระบบบัญชีและการเงินของคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมจะขึ้นข้อความ ว่า เป็นรุ่นทดลองใช้ และมีกำหนดเวลาใช้งาน ข้ออ้างที่ว่าเป็นการใส่มาตรการทดสอบโปรแกรมไว้ และแจ้งให้โจทก์ร่วมทราบแล้ว นั้น เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ พยานจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้าง พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยเป็นคนเข้าไปแก้ไขระบบ โปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมเป็นรุ่นทดลองใช้ และมีกำหนดวันสิ้นสุดการใช้งาน 30 วัน ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวที่จำเลยเขียนขึ้นและมอบให้โจทก์ร่วมใช้งานแล้วย่อมเป็นของโจทก์ร่วม จำเลยจะเข้าไปแก้ไขโปรแกรมโดยโจทก์ร่วมไม่ยินยอมไม่ได้ ดังนั้น การที่จำเลยเข้าไปแก้ไขระบบ โปรแกรมบัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมให้เป็นรุ่นทดลองใช้ มีกำหนดอายุการใช้งาน 30 วัน นับแต่วันที่ 1 มีนาคม 2559 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2559 เมื่อครบกำหนดระยะเวลาระบบโปรแกรม บัญชีและการเงินของโจทก์ร่วมไม่สามารถใช้งานได้อีกต่อไป โดยไม่มีบุคคลอื่นนอกจากจำเลย ผู้พัฒนาเขียนโปรแกรมขึ้นที่จะสามารถแก้ไขโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมให้กลับมา ทำงานได้ตามปกติ จึงเชื่อว่าจำเลยแก้ไขระบบคอมพิวเตอร์เพื่อปิดบังทำให้โจทก์ร่วมว่าจ้างจำเลย ให้ทำงานต่อไป ถือได้ว่าจำเลยกระทำการด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบ คอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ อันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 10 และเป็นความผิดสำเร็จแล้วตั้งแต่วันที่มีการแก้ไขระบบคอมพิวเตอร์ของ โจทก์ร่วมเป็นรุ่นทดลองใช้ ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วมไม่สามารถทำงานตามปกติจาก โปรแกรมที่ไม่มีวันหมดอายุเป็นโปรแกรมรุ่นทดลองใช้ นับแต่วันดังกล่าว มิใช่เป็นความผิดสำเร็จใน วันที่หมดอายุดังที่จำเลยฎีกา ดังนั้น การที่จำเลยมอบ External harddisk ให้แก่นายรัฐสิทธิ์ ที่ปรึกษาของโจทก์ร่วมเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2559 เพื่อใช้ปลดล็อกโปรแกรมรุ่นทดลองใช้ให้ กลับมาใช้งานได้ตามปกติ จึงมิใช่กรณีการพยายามกระทำความผิดแล้วยับยั้งเสียเองไม่กระทำการ

ให้ตลอด หรือกลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล เป็นเหตุให้จำเลยไม่ต้องรับโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82 ดังที่จำเลยฎีกาแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้องและรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยนั้น เป็นคุณแก่จำเลยมากแล้ว ฎีกาข้อนี้ ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยเป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อย ไม่ทำให้ผล การวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่จำต้องวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษามานั้น ศาลฎีกา เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · วีรวิทย์ สายสมบัติ · โสภณ โรจน์อนนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/334/2564>